Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	af Sonja Ferdinand.; Ferdinand, Sonja.
Titel | Title:	Jell-O Shot
Udgavebetegnelse | Edition Statement:	Ajourført 20. april 2020.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Premiere 30.04.2020 på Det Kongelige Teater, Skuespilhuset, Mellemgulvet
Fysiske størrelse | Physical extent:	47 bl.

DK

Dette manuskript er ophavsretligt beskyttet, og må kun benyttes til personlig brug. Du må dog også bruge manuskriptet i forbindelse med optagelsesprøve på de danske teaterskoler.
Hvis du vil opføre manuskriptet, skal du have samtykke fra rettighedshaveren. Du kan i den forbindelse kontakte fagorganisationen Danske Dramatikere. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

This manuscript is copyright protected and is only for personal use. However, you may also use the manuscript when applying for enrolment at Danish schools of performing arts
If you want to perform the manuscript, you must have the consent of the copyright holder. In that regard, you can contact the Danish Writers Guild. Always remember to credit the author.

DRAlæs-D306

Jell-O Shot

af Sonja Ferdinand

Sufflørmanuskript – Alex Hein – 60151780

Ajourført 20. april 2020

Urpremiere 30. april 2020

Det Kongelige Teater, Skuespilhuset, Mellemgulvet

Det Kongelige Teater

Sæson 2019/20

Det Kgl. Bibliotek
130024645471
Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Ida	Fanny Louise Bernth
Den rødhårede	Mathias Skov Rahbæk
Taxachauffør	Özlem Saglanmak
Læge/ Marathon Man	Mathias Skov Rahbæk
Mrs. Doctor	Özlem Saglanmak
Veninde 1	Özlem Saglanmak
Veninde 2	Mathias Skov Rahbæk
Underboen 1	Mathias Skov Rahbæk
Underboen 2	Özlem Saglanmak
Vagt	Özlem Saglanmak
Mor	Özlem Saglanmak
Far	Mathias Skov Rahbæk

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Ida. Det var den her aften, hvor jeg var taget til fest. Min veninde havde ringet og sagt at det blev vildt. Sådan en fest man ikke ville gå glip af. Så jeg tog til fest – så var jeg sådan en der ikke gik glip af noget. Sad i hjørnet af en sofa, havde stjålet en drink der stod på bordet. Den var fuld og jeg tænkte at vi ikke begge to kunne være fulde – så jeg drak den. Så kunne jeg være sådan en der drak sig fuld. Og måske kunne jeg være en af dem, der gik hen og fandt en sang på anlægget der var virkelig fed. Så ville jeg være virkelig fed, være hende, der var virkelig fed. Ku' ikke rigtigt komme i tanke om en sang, så blev siddende, drak den drink der ikke var min, drak en øl og en til. Så dansede jeg... med en øl i hånden. Til *Never Wanna know* – tænkte at det var sådan en sang man dansede til. Dansede. Selvom kroppen føltes tung... øllen var tung og smagte lidt af røg. Så dansede jeg til *Never Wanna Know* – tænkte at ham med det røde hår

Rødhåret. Hov

Måske kunne tænke

Rødhåret. Du har tabt noget.

Ida. at jeg var sådan en man godt kunne elske. Så kunne han elske mig lidt selvom klokken var ti i tre og jeg var kommet til at stikke ham en highfive, da han ville tage mig i hånden. Selvom musikken var alt for høj og der var alt for meget lys og han blev ved med at snakke om at han havde mange penge. Måske var det bare en joke jeg ikke forstod, for han havde bare en gammel rusten cykel jeg skulle sætte mig bag på –

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Så knaldede vi på hans hems og han spurgte mig om jeg ikke ville sætte mig oven på ham og jeg kom til at sige, at jeg ville støde hovedet mod loftet selvom der var masser af plads. Så grinede han af mine sokker, der aldrig var kommet af, sagde de var grimme. Så grinede jeg, fordi han grinede. Og så grinede vi fordi... Så kunne jeg være sådan en, der grinede af min egne sokker. Og næste morgen, står jeg på gaden overfor og kommer til at grine igen, er stadig hende der griner af mine egne sokker. Står her og er hende, der har sindssyg god humor også selvom jeg har stået og kigget op mod hans vindue – Det var slet ikke meningen jeg ville blive stående i så lang tid – faldt, jeg faldt bare i staver. Faldt i staver over lyset og tanken, alle de forskellige mennesker, alle de ting der sker inde bag vinduerne mens jeg står her på den anden side af gaden. Og da han åbner et vindue, står jeg her stadig. Han står bare der med det røde hår, bar overkrop og ryger. Og måske har jeg stået her – altså også vildt fjollet at blive stående i så lang tid. Bare at stå her, for det er så småt begyndt at regne nu – og jeg løfter armen, for det gør man jo, løfter armen for at vinke

Rødhåret. Ida?

Ida. Men hans arm løfter sig ikke.

Rødhåret. Hvorfor står du derude i regnen?

Ida. Nej, den løfter sig ikke, der kommer bare den her kæmperynke mellem hans øjenbryn.

Rødhåret. Så gå dog hjem.

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Ida. Og rynken vokser sig lidt dybere. Men det bare lige før den om lidt fordufter og han begynder at grine; for det er en joke. Joke, joke, joke. Så er det sådan en joke vi griner af. Så er vi dem, der griner af den joke han råbte ud ad vinduet første gang vi mødte hinanden. Det er sådan en joke vi griner af når vi har drukket os fulde i rødvin, bare os to, og vi er lykkelige. Ham og mig – vi er meget lykkelige, sådan tag et billede af os lykkelig, selvom jeg kan mærke at nu kommer det. En lille stribe fra det højre næsebor. Men vi fortæller joken til alle dem der nu er blevet vores fælles venner, til vores familier og de griner alle sammen. De griner helt vildt meget. Det er sådan en joke vi fortæller til vores børn, der alle sammen har fået hans røde hår. De griner – selvom vi har fortalt den 100 gange før.
For det er en joke, joke, joke. Det er en joke. Han har en vildt finurlig form for humor og det er ikke alle der forstår den. Men mig, jeg –
Det er ikke alle der forstår den. Nej.
Joke.

SCENE 2

Ida. Og det er stadigvæk en joke på vej hjem i taxaen, selvom chaufføren ikke griner, men bare bliver ved med at spørge:

Chauffør. Er du okay?

Ida. Det må være fordi han ikke har nogen humor,

Chauffør. Hallo!

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Ida. Og rynken vokser sig lidt dybere. Men det bare lige før den om lidt fordufter og han begynder at grine; for det er en joke. Joke, joke, joke. Så er det sådan en joke vi griner af. Så er vi dem, der griner af den joke han råbte ud ad vinduet første gang vi mødte hinanden. Det er sådan en joke vi griner af når vi har drukket os fulde i rødvin, bare os to, og vi er lykkelige. Ham og mig – vi er meget lykkelige, sådan tag et billede af os lykkelig, selvom jeg kan mærke at nu kommer det. En lille stribe fra det højre næsebor. Men vi fortæller joken til alle dem der nu er blevet vores fælles venner, til vores familier og de griner alle sammen. De griner helt vildt meget. Det er sådan en joke vi fortæller til vores børn, der alle sammen har fået hans røde hår. De griner – selvom vi har fortalt den 100 gange før.
For det er en joke, joke, joke. Det er en joke. Han har en vildt finurlig form for humor og det er ikke alle der forstår den. Men mig, jeg –
Det er ikke alle der forstår den. Nej.
Joke.

SCENE 2

Ida. Og det er stadigvæk en joke på vej hjem i taxaen, selvom chaufføren ikke griner, men bare bliver ved med at spørge:

Chauffør. Er du okay?

Ida. Det må være fordi han ikke har nogen humor,

Chauffør. Hallo!

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Ida. at han ikke kan se det hysterisk morsomme i næseblodet, at det bare fosser ud af begge næsebor, at jeg har brugt min vante til at forsøge at stoppe det, en finger i hvert næsebor –

Chauffør. Er du okay?

Ida. Det må være fordi han ikke har nogen humor, at han ikke har nogen særlig god humor for jeg er lige ved at græde af grin, græde/

Chauffør. Du er sikker på du er okay?

Ida Næseblodet er bare fordi det har regnet, mascaraen der er løbet - det er også bare regnen og det vil jeg sige til ham, men lige da jeg vil sige til ham, at jeg er okay, så kommer jeg til at hoste og på en eller anden måde så er blodet løbet tilbage i halsen, eller det sprøjter i hvert fald til alle sider, der er bare blod over det hele, udover hele instrumentbrættet.

Undskyld – det må du virkelig undskylde. Jeg skal nok vaske det af

Chauffør Du skal sgu da ikke bruge din beskidte handske.

Ida Eller betale.

Chauffør Nu smører du det bare udover det hele.

Ida Nej, selvfølgelig ikke, undskyld /

Chauffør. I handskerummet /

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Ida. Det må du virkelig undskylde, det var bare regnen og så /

Chauffør. Der ligger nogle servietter i handskerummet.

Ida. det /

Chauffør. Ikke der, handskerummet – der ligger nogle servietter i handskerummet, tag servietterne i handskerummet.

Ida. Ja/

Chauffør. Lige foran dig. Lige der/

Ida Selvfølgelig

Chauffør Har du aldrig kørt i bil?

Ida. Jo –

Chauffør. Yes, så tager du dem også lige ud af pakken –

Ida. Det er også bare al den regn.

Chauffør. Ud af pakken –

Ida. Undskyld, ja selvfølgelig – ud af pakken.

Chauffør. Så tørrer du –

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Ida. Så stod han bare der og kiggede.

Chauffør. Yes, over det hele – det er ikke til få af sådan noget indtørret blod. Det er fuldkommen umuligt at få af. Du har også fået noget på sædet. Til højre, er det højre?

Ida. Nej.

Chauffør. Så sørger du også lige, for at komme noget papir op i næsen.

Ida. Ham med det røde hår –

Chauffør. Det nytter sgu ikke noget det der – rul det stramt sammen. Du skal rulle det stramt sammen og så op i næsen, op i næsen med det ellers kommer det jo det jo bare udover det hele igen.

Ida. Han stod bare der.

Rødhåret: Hvorfor/

Ida. I vinduet.

Rødhåret: Hvorfor står du derude i regnen?

Chauffør. Hvordan fanden er det også lykkedes dig at få så meget næseblod? Er du faldet eller hvad?

Ida. Nej

Chauffør. Er der nogen der har slået dig?

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Ida. Hvorfor regnede det også?

Chauffør. Hallo, er der nogen der har slået dig?

Ida. Nej, nej – det er bare –

Chauffør. Skal jeg køre dig på skadestuen?

Ida. Han stod der og stirrede

Chauffør. Og så slog han dig?

Ida. Jeg har altså aldrig prøvet, at det sådan blev ved –

Chauffør. Det er sket før?

Ida. At det bare bliver ved og ved og ved –

Chauffør. Hvor mange gange er det sket?

Ida. Jeg skal bare brændes.

Chauffør. Er du blevet brændt?

Ida. Så stopper det.

Chauffør. Hvad hedder du?

Ida. Ida.

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Chauffør. Ida, er du okay?

Ida. Jeg har brugt alle din servietter –

Chauffør. Skal jeg køre dig på skadestuen?

Ida. Det må du altså undskylde – jeg køber selvfølgelig nogle nye.

Chauffør. Ida, er det din kæreste, der har slået dig?

Ida. Nej, sådan en har jeg ikke.

Chauffør. Men nogen har slået dig?

Ida. Selvom jeg altid godt har ku' lide folk med rødt hår.

Chauffør. Han var rødhåret?

Ida. Den første jeg nogensinde forelskede mig i, var faktisk også rødhåret. Er det ikke mærkeligt?

Chauffør. Er du fuld?

Ida. Ikke siden i går.

Chauffør. Har du taget noget?

Ida. Jeg plejer ikke at græde i taxaer.

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Chauffør. Har du taget noget?

Ida. Nej, det må du altså undskylde. Jeg plejer ikke at være sådan en, der græder i taxaer. Eller har næseblod. Næseblod i taxaer.

Ida. Lægen vil lægge en hånd på min skulder, men halvvejs bliver det alligevel for meget og han lader hånden lede efter tomrum i kittellommen, piller noget ubestemmeligt fnuller op. Kører hånden op og ned ad sine jeans, kigger ind skærmen igen. Hvornår begyndte læger at gå med jeans? Eller er det måske kun noget, der er forbeholdt psykiatere? Så de kan virke mere tilgængelige – en: "vi er jo alle sammen mennesker her" attitude. Hvad hed han egentlig?
Mads?
Morten?
Mikkel?
Er det ikke sådan noget læger hedder? Han ligner en Morten med sine Nike free-sko og ... jeans.
Morten. Psykiater Morten – han løber sikkert maraton. Han ligner sådan en der løber maraton og købte en andelslejlighed med kæresten mens det stadig var pissebilligt. Og så malede de alle væggene hvide, indrettede den med en sofa fra Bolia. Hun er smuk:

Mrs. Doctor. Hello!

Ida. Sådan rigtigt smuk med lange ben og hun er sådan en der løber helt vildt meget. Og de spiser ikke croissanter eller i hvert fald kun om lørdagen, når de masserer hinandens fødder og drikker slow-

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

coffee af deres hånddrejede stentøjskopper. Og hun er sådan en, der også er læge

Mrs. Doctor. "Hello, I'm misses doctor"

Ida. Så er hun sådan en, der blev læge, så hun kunne gøre en forskel.

Mrs. Doctor. "I'm here to save you".

Læge. Ja, du lander så mellem en middel og svær/

Ida. Ja?

Læge. På baggrund af dine svar i skemaet/

Ida. Vinder jeg så noget?

Læge. Skemaet vi bruger her – ja, der ligger du lige på kanten mellem en middel og en svær /

Ida. Så sidder han og fedter lidt med fingrene. Klikker kuglepennen og venter på jeg vil sige noget –

Læge. Og så selvfølgelig på baggrund af den samtale vi har haft her i dag, vil jeg mene at der et fornuftigt belæg for at du har /

Ida. Hvor gammel er han egentlig? Han ligner en der erklærer han bedst kan lide at være nybarberet

Mrs. Doctor. Meget nemmere at vedligeholde.

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Ida. Men I realiteten handler det om at han rent faktisk ikke kan gro noget skæg.

Mrs. Doctor. Det gror fint. Helt fint.

Ida. At det gror i klatter.

Læge. Det gode er at der er hjælp at hente.

Ida. Er det egentlig tilladt at være psykiater når man kun kan gro skæg i klatter? Klatskægs psykiater.

Læge. At du er kommet her i dag, er rigtigt godt.

Ida. Er det noget man som klatskægs psykiater skal sige?

Læge. Har du andre i familien, der har eller har haft en –

Ida. Hvorfor?

Læge. Risikoen for at rammes øges når en eller flere i familien har /

Ida. Nåh

Læge. Ja.

Ida. Altså min far...

Læge. Ja?

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Ida. Men han synes vist bare verden er et rimelig nederen sted.

Læge. Nåh.

Ida. Ja.

Læge. Ja.

Ida. Og jeg kan se det ske, at nu sker den, nu kommer den hele vejen fra kitlen med fnuller til skulderen, synlig på en kilometers afstand som hajen fra Jaws: hånden. Hånden på skulderen.

Ida kigger på hånden.

Læge. Sollys og motion kan hjælpe til et langt stykke hen ad vejen, men jeg synes alligevel vi skal gå ind og behandle med en psykofarmaka.

Ida. Morten?

Læge. I dit tilfælde kan man med fordel anvende et SSRI-præparat: Sertralin –

Ida. The Marathon Man. Have you come to save me?

Læge. En startdosis på 50mg dagligt.

Ida. Med din store viden –

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Læge. Efter en uges behandling øges til 100mg.

Ida. Og dine mange piller. MARATHON MAN!

Læge bliver til Marathon Man.

Læge/Marathon Man. Hello Gorgeous!

Ida. Oh! Marathon Man. *I wanna run to you.*

Begge. *I wanna run to you. Ohh.*

Ida. *Won't you hold me in your arms and keep safe from harm?*

Marathon Man. Forever and ever and always and even a little bit beyond that
Lad os løbe mod hinanden henover en højgul rapsmark.

Ida. Eller måske kommer du cyklende?

Marathon Man. Med mine maratonlår

Ida. På den cykel du selv har samlet. Så kan vi sammen cykle ud i din lyserøde Psykiaterhorisont sammen og jeg kan forstå at livet er komplekst.

Marathon Man. DING DING DING DARLING!

Ida. Men det egentlig også bare er livet.

Marathon Man. Now you got It.

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Ida. Og en del af livet er også, at det gør ondt nogle gange. Men mig og psykiater Morten:

Læge. Behandlingen har vist sig mest effektiv når den kombineres med samtaler hos en psykolog/

Ida. Har hinanden. Så er det jo godt nok.

Læge. Din praktiserende læge kan give dig en henvisning.

Ida. Så er det jo godt nok.

Læge. Ida?
Har du nogen, der kan være hos dig?

Ida. Hvorfor?

Læge. Det er ikke godt for dig, at være alene.

Ida. Nej, nåh ...
Men det er ... mand
Måske er jeg bare...
Ja, øh, men sådan ligger landet altså, Hr. Klatskægspsykiater. Sådan ligger det. Sådan en er jeg – sådan en der er alene, selv når det er lægeanbefalet **ikke** at være det. Så er jeg måske bare sådan en.

Ida. Sådan en der sidder i bussen på vej hjem,

Ida sidder indeklemt mellem buspassagerer.

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

kører forbi stoppestedet, lover mig selv, at næste gang, næste stoppested, så ville jeg trykke på stopknappen, sige:
"undskyld"
eller
"ja, der er så mig"
bare rejse mig. Men lige der i bussen på vej hjem, kører jeg forbi stoppestedet, lover mig selv, at næste gang, næste stoppested trykker jeg på stopknappen, siger
"undskyld"
eller
"ja, det er så mig"
eller bare rejser mig. Men lige pludselig er det endestation.

Ida. Til middag hos veninderne.
Vi løfter glassene.

Veninde 1. Skål.

Ida. En ordentlig slurk løber tyk ned i halsen.

Veninde 2. Har du ikke tabt dig?

Ida. Jo
Jo, det har jeg da.
Mad, grin, vin

Veninde 2. Vin?

Ida. Den rigtige mængde, i de rigtige glas, servietter der matcher dugen, der matcher tallerkenerne, der matcher...

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Men tror nu mest, at det skyldes

Veninde 1. Det ser bare rigtigt godt ud.

Ida. Tak.

Veninde 1. Rigtigt godt.

Ida. tak. Men det fordi jeg har…

Veninde 2. Mere vin?

Ida. Det er sådan at, jeg… er blevet diagnosticeret med en –

Veninderne kigger på Ida.

Veninde 1. Nå…

Veninde 2. Ja…

Veninde 1. Hør her, det har jeg flere andre veninder der har haft.

VenInde 2. Ja, ja jeg kender også nogle stykker, der har været igennem det.

Veninde 1. Hvad er dit stjernetegn?

Veninde 2. Din ascendant?

Veninde 1. Mars er en virkelig tung energi i flere huse lige nu. Jeg er lige sluppet af med den. Alt er blevet meget lettere.

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Veninde 2. Får du nok D-vitamin?

Veninde 1. Jeg har læst at D-vitamin har en stor indvirkning på udvikling af/

Veninde 2. Du kan få taget en blodprøve hos lægen.

Veninde 1. Det var sådan jeg fandt ud, jeg led af jernmangel.

Ida: Nårh, er det bare det? Hva? Er det fucking bare det, hva? 2 sekunder jeg går lige herovre i hjørnet, finder noget d-vitamin og venter på planeterne fucking flytter sig.

Beat.

Veninde 1 Har du ikke tabt dig?

Ida. Jo, jo det har jeg da – men tror nu mest, at/

Veninde 2. Det ser bare rigtigt godt ud.

Ida. Tak,

Veninde 1. Rigtigt godt

Ida. tak. Men det fordi jeg har... Det er sådan at, jeg er blevet diagnosticeret med kræft. Jeg har simpelthen fået kræft.

Veninderne taber det de står med i hænderne.

Al luften bliver suget ud af lokalet. Jeg kan se forfærdelsen malet i deres ansigterne. De stirrer med lige dele væmmelse og fascination på svulsten, der stikker ud af min hals eller ud af

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

bughulen og jeg, der en lille smule forlegen spiser troligt af mit flutes, så brødkrummerne drysser ned på min kjole, mens de rundt om middagsbordet stirrer på svulsten og skælder verdenen ud. De skælder gud og canceren ud – gud og canceren – der rammer så fandens uretfærdigt, der rammer de bedste af de bedste uden nogen form for logik. Og så græder de - alle sammen. En efter en efter en når jeg fortæller, at det nu har spredt sig og jeg skal igennem en aggressiv omgang kemo. Det strømmer bare ned ad deres kinder; det er en lavine af tårer. De græder makeuppen af og det er de bare ligeglade med. Og de kan alle sammen se, at jeg ikke har det godt og det er helt okay... Det er okay, at jeg ikke kan overskue at stå ud af sengen. At jeg ikke kan holde op med at græde. At jeg ikke kan finde ud af gå ud af min lejlighed, at jeg råber ad min mor, at jeg ikke kan sove og nogen skal sige at jeg skal spise for det glemmer jeg simpelthen og at en masse piller nogle gange virker som en meget god måde at tage stilling til det hele på. Det er bare kræften – og det... Det er der ikke nogen, der behøver at sige ikke er min skyld, for kræft - det er noget der også rammer sådan nogle som Steve Jobs, Patrick Swayze. Sådan noget man får en bil af Oprah af, krammer Oprah i primetime af. Sådan noget der bliver lavet en film af: "The Cancer Girl", *(musik)* der vinder priser på priser på priser, går sejrsgang over hele verdenen. De står fra scenen og takker mig: for min jernvilje, min styrke og villighed til at dele ud af min historie. Kameraet panorerer henover stolerækken, hvor jeg sidder tynd, udmagret med et tørklæde om det bare hoved, smiler, den rødhårede hvisker sweet nothin's i mit øre, og hele verden græder, mens den heles af min uovertrufne evne til at være menneske, min ufuldkommen usammenlignelig evne til at være menneske. Jeg vinker forlegent til kameraet, til Jennifer Lawrence,

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

der puster luftkys i min retning. De vil have mig! På scenen, de vil høre mig tale! Jeg, mig – jeg har noget vigtigt at sige – jeg er sådan en, der har noget vigtigt at sige. Men jeg er ikke stærk nok til at gå, så de: en, to, alle sammen løber de til for at bære mig. Brad er den først der fanger mig, og kan sagtens bære mig, for min cancervægt er som en fjer, jeg er en lille fjer. Han lægger hånden på min kind –
og griner, så jeg kan se alle guldtænderne bagerst i hans mund. Det er ligesom min morfars guldtænder og det fortæller jeg dem, det fortæller jeg hele verden. Jeg fortæller dem om min morfar, der kaldte mig Lille Frøken, om min morfar der altid duftede af appelsinmarmelade og mælkehvid te, om morfar og hans grønne badekåbe, om hans skæg der dryssede brødkrummer ned på min kjole /

Veninde 1. Vin?

Beat.

Ida. De er holdt op med at snakke om...

Veninde 1. JERN JERN JERN.

Kommenterede [SF1]: Skal jeg hellere køre det her mere ind i situationen eller er det fint med den sprorglige afbrydelser?

Veninde 2. Mars! Venus! Solen!

Ida. I stedet snakker de om

Veninde 1. Alle de gode grunde til jeg er blevet veganer

Ida. Jeg drikker mere vin

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Veninde 2. Etisk ansvar må altid være noget, der starter med en selv

Ida. Fylder glasset

Veninde 1. Kæresteturen går til Kroatien

Ida. Mere vin

Veninde 1. Svend Brinkmann har faktisk nogle fine pointer/

Ida. Jeg fylder glasset

Veninde 2. At kalde det en krise, en flygtningekrise er på mange måde at reducere det/

Ida. Igen og
Igen og
Igen og
Igen og vi skåler.

Veninde 1+2. Skål

Ida. I byen.
Flere drinks for penge jeg ikke har. Jeg danser. Jeg danser bare.
Jeg er bare ligeglad. Ligeglad. Se, hvor ligeglad jeg er. Jeg danser.
Det er fedt. Jeg har det FEDT.
Jeg er Beyonce
Jeg er on top of the fucking world
I am that guy on CSI *always* calling the shots,

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

jeg er en Nike-reklame,

Jeg er Shia Lebouf: just doing it

Just do it

En Maraton Motherfucker

The best thing you never had

the one that you want,

the one that got away –

Kommenterede [SF2]: Skal jeg gøre det her monolog stykke lidt længere, så man har fornemmelse af hun fortaber sig/ forpuster sig i aftenen.

også selvom klokken lige pludselig er 6 og alle er taget hjem, taget med nogen hjem –

Lyset bliver tændt. Nogen råber:

Vagt. UD.

Ida. Og en magtliderlig fedling der lige pludselig synes han har noget at sige/

Vagt. Nu er der lukket

Ida. fordi nogen har givet ham en walkie-talkie, skrevet security på ryggen af ham, skubber;

Vagt. Ud!

Ida. som om det lige **der** ikke er ham men dig, der den mest latterlige af jer to. Stikker en finger ind i kæmpemaven, den skal punktere eller jeg vil i det mindste bare bekræfte at han primært er lavet af roulade, at han er sådan en, der primært er lavet af roulade. Han skubber, dellerne dingler, og man tænker at nu kommer udbetalingen af det halve års taekwondo man gav sig i kast med som 12-årig - at nu kommer investeringen igen med tifold, et saksespark lige midt i ansigtet, solidt plantet midt i hans

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

rouladekinder, for jeg er Katniss Everdeen and THIS IS THE HUNGER GAMES.

Selvom asfalten synes at nærme sig. Han bliver stående, mens jeg falder, mens Katniss Everdeen falder. Hoved først, mit hoved er Titanic, Titanic, da det støder frontalt ind i et isbjerg. Knækker midtover. Rose skriger fordi vandet er koldt. Jeg skriger fordi asfalten er hård.
Og det er... lidt voldsomt. Den er **så** hård, at asfalten er **så** hård - det kommer måske lidt som et chok, mest fordi det kommer som et chok, så kommer man til at tisse i bukserne. Så tisser jeg i bukserne. Og mens man ligger der, lige der, ser man ham på den anden side af gaden, den rødhårede. Der går han. Og jeg kan se, at han kan se, at han ser mig ligge der og han tænker:

Rødhåret. kender jeg ikke hende?

Ida. at han bliver ved med at tænke

Rødhåret: jeg er sikker på, jeg kender hende.

Ida. Mens han krydser gaden og rynken mellem hans øjenbryn bliver til en lille kløft

Rødhåret. Ida?

Ida. Nåh, ja. Hej.

Rødhåret. Hold da helt kæft.

Ida. Er du også i byen?

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Rødhåret. Har I set?

Ida. Mig? Ja, jeg ligger lige her nede på asfalten og hviler mig lidt, ville lige se hvordan verden så ud hernedefra.

Rødhåret. Fuck en mega taber.

Ida. og går videre og det kan man jo godt forstå, når man bare ligger der med våde bukser, når man er sådan en. Når man er sådan en, der ikke lige får bukserne af da man kommer hjem… Ligger der i sengen og har ikke lige fået de våde bukser af – ligger der med de våde bukser. En stribe blod fra næsen løber ned i munden. Snot og spyt og blod. Det hele er vådt og jeg ved ikke hvad, der er hvad. Det er bare vådt – Ligger bare der. Det er bare vådt. Jeg ligger bare der.

Ida. Min mor ringer

Mor. Får du sovet… og spist?

Ida. En veninde har fortalt hende om homøopati –

Mor. Spiser du noget ordentligt?

Ida. hvor de ser ind i din iris

Mor. Er det noget du har lyst til at prøve?

Ida. Og med det samme kan se alle ubalancerne i din krop.

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Mor. Jeg vil gerne betale.

Ida. -

Mor. Det vil jeg gerne gøre for dig. Det vil jeg bare gerne. Måske trænger du til en omgang massage?

Ida. Nej /

Mor. At få kroppen i gang igen?

Ida. Jeg vil/

Mor. Er du ked af det?
Har du brug for jeg kommer ind forbi?
Det vil jeg gerne.
Det vil jeg bare gerne - no questions asked.

Ida. skrige/

Mor. Tager du noget d-vitamin?

Ida. Banke huller i telefonen

Mor. Skal jeg købe noget d-vitamin til dig?

Ida. Banke huller i min mor
Gå off-grid, gå bad shit RAMBO: YOU LIVE FOR NOTHING OR DIE FOR SOMETHING; et sted i den svenske urskov til soundtracket af en maskinpistol der pløkker huller i en elg, der som sin sidste

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

krampetrækning spidder min krop og bærer mig som kronen på sit døende værk, ligger mig for fødderne af min mor, der forstår at homøopati ikke kan give livet mening, at massage ikke kan producere en meningsfuld fremtid.

Mor. Det er også vigtigt med et ordentlig jerntilskud.

Ida. Så jeg lægger på.

Mor. Hallo?
Er du der?
Ida?

Ida. Hun ringer igen/

Mor. Rrrrriiiinnnnnngg

Ida. Og igen

Mor. Rrrriiiinnnngg

Ida. Og igen
og igen. Hun vil blive ved med at ringe

Mor. Rrriiing! Rrrring! Rrriiing!

Ida. Lige pludselig vil hun stå i opgangen

Mor. Far parkerer lige bilen.

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Far. Det er ikke til at finde nogle ledige pladser herinde.

Far leder efter en parkeringsplads.

Ida. med en kage hun har købt på vejen

Mor. Jeg har også blomster med.

Ida. og en bekymringsrynke på størrelse med Grand Canyon mellem øjenbrynene.

Far. Der er heller ikke nogen herovre.

Mor. Har du haft næseblod?

Ida. Hva? Nej.

Far. Skal jeg bare køre en runde?

Mor prøver at komme til at tørre næseblod af Ida.

Mor. The recipe for insanity

Ida. siger hun

Far. Ellers bliver det parkeringshuset.

Mor. Is putting lid on what is moving in you.

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Ida. Hvis jeg bare kunne give hende falliterklæring.

Vedrørende afgørelse af sagsakt nr. 1994: *En mening med livet*.

Tak for Deres service

Vi har taget sagen op til revision og da forbedring ikke er aktuel inden for en overskuelig tidshorisont ser vi igen grund til de fortsætter Deres nuværende indsats. Hvis situationen mod forventning skulle ændre sig, vil vi om ønsket gerne kontakte Dem igen.

Med venlig hilsen
Ida/Datter

Stilhed

Ida. Det er tirsdag: Vækkeuret ringer kl. 8.
Igen 8.09.
Igen 8.18.
Dynen: tung.
Solen skinner.
I vindueskarmen: en buket liljer. En gave fra mor. Nu: Rådnede. En tung duft i værelset.
Underboerne slår en tangent ned på klaveret.

Underboerne ind med klaver. Musikken begynder. Her bruges: COLDPLAYs The Scientist. Hvis en anden sang passer bedre til produktionen, må det meget gerne ændres.

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Ida. Sidde på sengekanten.
Lår: tykke, blege, slappe.
Køre den ene fod langs gulvsprækken
Underboerne:

Underboen 1. Honey?

Underboen 2. Yes, honey

Ida. Spiller klaver.

Underboen 1. Want to sing a sweet sweet song to celebrate our sweet sweet love?

Underboen 2. Oh, yes honey!

Ida. Synger:

Underboerne: *Come up to meet you*
Tell you I'm sorry
You don't know how lovely you are

Ida. På badeværelset.
Tisse. Vaske hænder
Negle: Lange.

Underboerne: *I had to find you*
Tell you I need you
Tell you I set you apart

Ida. I spejlet, ansigtet: Blegt.
Huden: Fedtet.

Underboerne: *Tell me your secrets*
And ask me your questions

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Kinder: Tykke. *Oh, lets go back to the start*

Håret: tyndt, slidt.

Samle det i en stram knold.

Vaske ansigtet.

Børste tænder.

Tandkødet: blødende.

Skylle vasken.

Underboerne: *Running in circles, coming up tails*

Heads on science apart

Ida. Sidde på sengen.

Trække vejret.

8.27

Slukke uret.

Underboerne: *Nobody said it was easy*

Ida. Shhh…

Underboerne: *It is such a shame for us to part*

Ida. Shh…

Underboerne: *Nobody said it was easy/*

Ida. Hold kæft. Så hold dog fucking kæft.

Underboerne kigger på Ida. Går ud.

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Ida. 8.28

Slukke telefonen.

Sove.

Det er onsdag: vækkeuret ringer kl. 8.00. Står ikke op.

Det er torsdag: og jeg bliver liggende.

Det er fredag: og jeg tænker det havde været bedre, hvis jeg var stået op i tirsdags.

Det er lørdag: står ikke op.

Det er søndag: og jeg tror at det er lørdag.

Det er mandag: vil trække en tidsmaskine i en tyggegummiautomat.
Gi' en femmer, tygge mig til en ommer, blæse en kæmpemæssig lyserød bobbel. Den sprænger, klistrer sig fast til ansigtet, vokser henover håret, dækker hele hovedet, nedover skuldrene, begge arme, torsoen, lårene, benene forsvinder i en lyserød puppe, en lille ork graver mig fri af og Saruman spørger: Who do you serve? Og det er fandens fucking enkelt at svare på: there is only one true master.
Det er tirsdag: vækkeuret ringer kl.8. Jeg står ikke op.

Det er onsdag: og de siger, at lykken også bare er noget man vælger.

Det er torsdag: og jeg står ikke op.

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Det er fredag: drikker kaffe i køkkenet, kan ikke synke – holder det bare i munden til tandkødet, tænderne og kaffen har samme temperatur.
Spytter: det sidder fast i vasken –
Mit spyt har gjort det slimet.

Ligger mig i sengen, prøver at falde i søvn inden macbooken går ud, og inden de finder ud af hvem ham morderen i true crime serien i virkeligheden er – så jeg kan ringe til nogen når jeg vågner, til ham med røde hår
Hej, det er...
Har du set? Den serie, ja, den der, ved du ved hvem morderen er?
Selvom jeg allerede da han tager telefonen

Rødhåret. Hallo?

kan høre, at han undrer sig over hvorfor jeg ringer

Rødhåret. Hej?

Ida. Klør sig i hovedbunden

Rødhåret. Øh

Ida. prøver at huske hvem det egentlig er jeg er

Rødhåret. Det er?...

Ida. Indtil han kommer i tanke

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Rødhåret. hov

Ida. Slår sin ven ved siden af ham på skulderen

Rødhåret. Fuck, det sgu da

Ida. og griner

Rødhåret. Ida

Ida. Hej

Rødhåret. ja, hende, husker du, hende med næseblod, ja, ja og kæmpelårene. Good enough for the night typen, kæmpe fede flæske lår.

Ida. hahaha, kæmpe fede flæskelår og jeg kan høre min mor sige,

Mor. Det ødelægger bare leveren

Ida. jeg ved ikke hvorfor hun overhovedet snakkede om det, hvorfor hun blev ved med at sige,

Mor. Det ødelægger bare leveren

Ida. Midt i familiemiddagen, henover fadet med et eller andet og sovsen, som om det var sådan en fucking public service: btw, lad lige være med at sluge et helt glas piller.

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Mor. Det ødelægger bare leveren

Ida. Står med glasset i hånden, ved ikke rigtigt hvad jeg skal bruge en ødelagt lever til, selvom jeg på en måde godt kan lide tanken om noget kan være så konkret, at kunne tegne et omrids med sprittusch om det, pege, sige: se her det! Det er ikke så slemt; det er et lillebitte område.

Måske skal jeg så hoppe ud ad vinduet.

Jeg begynder at flytte potteplanterne ned på gulvet, flere af dem er visne, jeg skulle have passet bedre på dem, vandet dem eller... det tager en evighed. Jeg bliver ved med at tænke jeg burde stille dem i et eller andet system efter størrelse eller hvor meget vand de skal have... stille dem ordentligt.

Jeg bor kun på 2. Sal.

Jeg kigger ud af vinduet på cykelstativet, cyklen nogen har efterladt, ingen gidet at stjæle, delene er bare langsomt forsvundet, kan ikke huske hvornår der var mere end nu, hvor der ikke rigtigt er noget. Parret der løber i læ under markisen på den anden side af gaden, det regner, de griner selvom de er gennemblødte, jeg kan høre, jeg kan ikke høre det, men jeg kan se lyden af deres mundvige, der trækker sig tilbage så alle deres tænder bliver synlige, lejligheden overfor hvor nogen jeg ikke kan kende fra skyggerne, tænder lyset i et værelse de ikke går ind i. Lyset står bare og oplyser et tomt rum og jeg kan godt se, jeg kun bor på anden sal. Så er det bare brækkede ben, så står man der med brækkede ben, så må det være noget med et barberblad. I

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

film foregår det altid i et badekar. Det må være noget med blodet, at man så bare kan skylle det ud. Lade som det aldrig er sket, at jeg ikke har eksisteret.

Jeg har ikke noget badekar.

Jeg går ud i brusekabinen og jeg har ikke noget barberblad, bare en skraber og jeg kan rigtigt finde ud af hvad jeg skal gøre, står bare der og trykker det bøjelige hoved mod armen, venter på at der går hul og jeg bare kan blive skyllet ud, at der går hul og jeg forsvinder ned i afløbet.

Måske jeg bare vil have, at det skal gøre lidt ondt.

At det bare godt må gøre lidt ondt på en meget konkret måde, at det har en smag, at det smager af jern som at sutte på en frostkold nøgle i min morfars garage, det kan jeg på en eller anden måde godt forstå, selvom jeg står med en venus shaver og er gået ind i badet med en t-shirt på fordi jeg måske alligevel ikke har lyst til at dø nøgen... at være hende der bliver fundet i badet. Nøgen.

Læge. Ida?

Beat

Ida?

Ida. Min mor sidder ude i venteværelset.

Læge. Ønsker du hun skal deltage i samtalen?

Ida. Hun har kørt mig.

Læge. Det var da fint.

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Ida. Nu sidder hun og venter.

Læge. Ønsker du hun skal deltage i samtalen?

Ida. I har ikke nogle bedre blade?

Læge. Bedre blade?

Ida. Det er virkelig nogle lorteblade I har i venteværelset.

Læge. Nu er det ikke lige mig, der styrer hvilke blade der er at finde i venteværelset.

Ida. Er der nogensinde nogen, der læser dem?

Læge. Der er jeg nok ikke den rette at spørge.

Ida. *Hjemmet.* Strikkeopskrifter og Voldborg, der fortæller om vejrfænomener. Er det måske noget du læser?

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Læge. Det kan jeg ikke påstå.

Ida. Ting viklet ind i bacon – dadler i bacon, asparges i bacon, melon i bacon.

Læge. Men jeg kan forstå, at du har oplevet en forværring?

Ida. At vikle skinke om en melon/ bare fordi det hedder Parma kan man ikke kalde det en opskrift.

Læge. Er det rigtigt forstået?

Ida. Hun læser ikke sådanne nogle blade, sådan nogle lorteblade, dem læser hun ikke.

Læge. Hvem?

Ida. Min mor

Læge. Nåh.

Ida. Hun læser altså ikke sådan nogle lorteblade.

Læge. Nej.

Ida. Alt for dåserne.

Læge. Jeg kan starte med at sige, at det er meget almindeligt /

Ida. Det kalder hun det: Alt for dåserne.

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Læge. I de fleste tilfælde faktisk forventeligt/

Ida. Altså ikke *Hjemmet.* Jeg tror ikke engang hun ved hvad hjemmet er for noget.

Læge. At der sker en forværring af symptomerne de første uger af behandlingen.

Ida. Hvad er klokken?

Læge. Undskyld?

Ida. Klokken.

Læge. Klokken?

Ida. Klokken. Ved du hvad klokken er?

Læge. Hvorfor?

Ida. Jeg sagde til hende, at det kun vil tage 5 minutter. Vi skal maks vente her 5 minutter. "Ikke mere end 5 min", det var det jeg sagde, "de kalder mig ind lige om lidt", det sagde jeg til hende. Og hvad er klokken nu?

Læge. Kvart i et.

Ida. Kvart i et.

Læge. Tingene tager jo nogle gange den tid det tager.

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Ida. Så hun har siddet der i en halv time. Med Hjemmet og Alt for dåserne som den eneste måde at få tiden til at gå på. Dadler viklet ind i bacon, dadler fyldt med roquefort ost, et 5 siders daddeltema, 30 minutter med dadler og gris.
Hun sidder der, kigger på uret, tiden der bare går, armene over kors, spejder ned af gangen og –

Læge. Hvad?

Ida. Hendes fod

Læge. Hvad med den?

Ida. Den banker, sådan her.

-
-
-
Kan du høre det?

Læge. Jeg kan høre din fod.

Ida. Hun har kørt mig.

Læge. Det sagde du.

Ida. Som var jeg 12 år.... Eller handikappet. Som var jeg 12 eller havde kræft og var i aggressiv kemobehandling der gjorde mig så svimmel, at jeg var nødt til at blive kørt alle steder.

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Læge. Ida/

Ida. Hun har jo også andre aftaler.

Læge. Hvem?

Ida. Min mor – hun har også andre aftaler. Andre aftaler end at være min mor. Hvis du kunne sige det til hende?

Læge. Sige hvad?

Ida. At jeg godt ved, at det har taget lidt lang tid, at jeg godt ved hun har andre aftaler, at hendes tid er vigtig og det ved jeg godt.

Læge. Hvad med din tid?

Ida. Hvis du kunne give hende nogle gode nyheder?

Læge. Om?

Ida. Sige at du beklager ventetiden, at det alligevel har taget så lang tid, men her er nogle gode nyheder: en glad lille plastiskfigur i mine farver, der synger og danser, en lille optrækkelige abe, man kan trække op bag i, som klapper, synger og danser.

Læge. Ida?

Ida. Det er mit navn

Læge. Ida?

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Ida. Har du fået det galt i halsen? Eller er du bare mere papegøje end du egentlig er læge? Sqwauk, Sqwuak, sqwauk lille lægemand.
Pause.
Undskyld. Jeg – Undskyld.

Læge. Skammer du dig over at have brug for din mors hjælp?

Ida. Jeg er voksen.

Læge. Ja?

Ida. Du ville sige, at jeg var voksen, ikke?

Læge. Jo.

Ida. Hvis du så mig på gaden, hvis jeg bare sådan tilfældigt kom gående forbi og du så så mig i gadebilledet, bare sådan…

Læge. Ja?

Ida. Ville du så tænke, at jeg var voksen?

Læge. Er det vigtigt for dig at være voksen?

Ida. At der går en voksen kvinde? Eller ville du tænke, der går en lille lort?

Læge. Synes du selv, du er en "lille lort"?

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Ida. En lille lort, der ikke har styr på en skid, en lille latterlig lort. Ville du tænke det?

Læge. Nej.

Beat.

Ida, jeg foreslår vi fortsætter med den nuværende behandling og ser om det ikke stabiliserer sig henover de næste uger.

Ida. En lille lort, hvis mor bliver nødt til at køre hende, som var jeg 12 år eller handikappet. Hvis mor kører med begge hænder på rattet, hvis mor ikke siger noget, men bare kigger venligt fremad, mens Adele bliver ved med at spørge: hello, can you hear me ?

Mor. Din far kommer med bilen.

Far. Der ikke til at finde nogle parkeringspladser herinde.

Mor. Har du dine ting? Din taske? Havde du en hue på?

Hvad vil du -

Hjem til dig selv?

Med os?

Du vælger

Det er op til dig

Du bestemmer selv

Ida. Det kommer -

Mor. Ida?

Ida. Som om min krop lige der vælger at forråde mig, jeg kan allerede

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

se hendes mund trække sig, det er ikke alle der lægger mærke til det, men jeg kan godt se mundvigen, der vibrerer, der vil trække sig sammen til en træt tæt mine, men lige der, kan jeg se løsningen: hvis det bare forsvinder, hvis det bare forsvinder inden hun opdager det, op i næsen, der ikke længere er en næse, men en dyson deluxe sweep all your dusty dreams away støvsuger, der suger det hele op, sender det hele til et uspecificeret sted i rummet, hvor små astronauter spiser det og mens de spiser det, træder Yoda frem på scenen

Pain there has been, but everything now is better

Yes, little tiny yoda. Det er det virkelig.

Men blodet har allerede bestemt sig: det vil ud. Jeg når ikke at fange det før det drypper ned på jakken.

Blodet begynder langsomt at løbe ud af Idas næse.

Ned på handskerne.

Blod bliver ved med at løbe.

Som da jeg var seks år gammel og jeg prøvede at snøfte, mens mor stod der med en sammentrukket mund. For en ting var tårerne, men når næseblodet også kom, så blev hun nødt til at hjælpe.

Ned over hagen.

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Så det ikke dryppede ned på jakken.

Ned på handskerne.

Ned på brystet.

Det var bare en liter mælk. Jeg skulle bare vælge en liter mælk og det er ikke så svært, det kan jeg godt se, det kan jeg selvfølgelig godt forstå, Jeg ser på væggen af mælk. Det er som om hver af kartonerne er et helt liv, at jeg kan se enden og kanterne af hver enkelt af dem, de læner sig alle sammen frem mod, alle livene læner sig frem mod mig, henne ved æggene står mor,

Mor. Du vælger.

Ida. kommer ud hendes mund og mellem hendes hænder har hun en blinkende Nike-reklame

Just do it

Blodet fosser ud.

Min hånd strækker sig frem

Just do it

tager fat i en karton, den er kold og tung, jeg kan ikke holde fast, den glider bare ud min hånd, styrter, smadrer mod gulvet, udover hele gulvet.

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres

Ida fuldkommen indsmurt i blod.

Mor. Ida?

Far dytter.

Ida. Jeg strækker min hånd frem mod min mors.

Mor. Har du næseblod?

Ida. Ja.

Mor prøver at tørre op.

Mor. Skal jeg ikke?

Ida stopper hendes bevægelse, tager fat i hendes ansigt.

Mor. Ida

Der er blod udover det. Ida tager fat i mors hånd.

Ida. Har du set? Forårssolen.
Jeg kan godt lide, at den ikke bliver varm, at den aldrig rigtig varm,
men bare er lys. Jeg kan lukke øjnene og den er der stadig.
Lysende cirkler der danser bag øjenlåg.

Din hånd er lidt ru

Manuskriptkopien må ikke anvendes til opførelse og må ikke videredistribueres